

PÉTER ERIKA

A vének

Elvesztettük
a nemzés kegyelmét.
Combunk között
nincs hetente vendég
és
a lepedőkből
a foltok kikoptak.
Angyalokká váltunk,
már szárnyunk is olvad.

Élethulladékok

Ismét megtelt éhes kukánk gyomra,
szaporodik újra életünk lim-lomja.
Halmozódik holt napjaink száma,
maradékot, mocskot
hagytunk csupán hátra.

A láda alján teleírt füzet,
töredezett cserép, kidobott üveg.
Köhög minden cigarettacsikk,
vigyorog egy halom mosolytalan vicc.

Csókolózik sok összetörött tárgy,
ásítózik álmos, régen kihült vágý.
Leng a lejárt határidőlista,
s szögbe akadt, felszaladt harisnya.

Szétázik az antikvári könyv,
mázolódik az elmorzsolt könny.
Zokog ezer széttépett levél,
csecsemő sír, mit nő elvetélt.

Segélyt vár a megtört törmelék,
s a matracból kihullt töltelék.
Lóg a lenyírt haj és a köröm,
bánkódik a másnak szánt öröm.

Szégyenlős a foltos lepedő,
dühöng minden megunt szerető.
Dorombol a sok ócska rokon,
piroslik pár elcsattant pofon.

Büdösödik az elhasznált óvszer,
penészedik a kidobált gyógyszer.
Vár az időt nem mutató óra,
s a meg nem írt, néma metafora.

Fölül romlik tömérdek anyag,
s a kamat, ami a bankban maradt.
Sajnálkozik a széttépett fénykép,
a kidobott, ronggyá nézett térkép.

Vágyakozik a néma barátság,
hangoskodik rengeteg csalárdság.
Néz egy ruha, mi nem a méretünk.
Szánakozunk, mivé vált életünk.

Amputált vágyak

Panoptikum bábúk, fázós járókelők,
hátizsákjaikban hurcolják az időt.
Arcuk fantom, alig különböznek,
betonba tapadva, folyton jönnek-mennek.

Kínozom magam is, az örök kétkedőt,
szívembe szorítom a megcsonkolt jövőt.
Látásom hályogos szürkeségben szenved,
kacska álmaimmal még... vitába kezdek...